

ספק לא מבל ואפילו מבל בו. הך ספק ספיקא נקט משום צרותא דספיקא דלפ"ה בטומאה קלה טהור וריב"ז מפרש דלו או קמני ואפילו טבל היינו או טבל מדפריך בתי הכי אדרבה ואימא העמד מקוה על חוקתו ואימא לא חסר והא לא שייך למיפריך אספק טבל או לא טבל אלא או או קמני ופריך אספק טבל צארבעים סאה ספק לא טבל:

ספיקא (שהור). ר"מ צרה"ר איירי כדמני' בתוספתא

[טהרות פ"ו] ר"מ מטהר ספק טומאה צרה"ר טהור: **כל הטמאות בשעת מציאתן.** תימה דנריש נדה (ג.) תנן ג"ש אומר כל הנשים דיינן שעתן ואפילו הלל ותכמים דמטמאין מעת לעת או מפקידה לפקידה היינו דווקא לתרומה וקדשים או לקדש דווקא לחד ליגנא אכל לחולין טהור לכ"ע ואמאי לא אמרינן דכל הטמאות כשעת מליאתן כי הכא ולא הוה לן לאוקמה אשה על חוקתה ועוד דהתם מטהרינן לה אפילו צרשות היחיד כדמוכח התם צשמעתא קמיימא והכא מוטמאין אפילו צרה"ר כדמוכח בתוספתא שהצאתי וכו' דהכא לא מוקמינן אחזקיה משום דלא נצדק מצעוד יוס אס הוה חי דקתני ספיקא ומודיס חכמים לר"מ צרואו חי מצעוד וכו' דאשה נמי כיון דשכיחי צה דמיס כלינה צדוקה דמא' כדאמרינן צנדה (דף ד.) ואורי' דכל הטמאות כשעת מליאתן לא הוה אלא לתרומה וקדשים כמו מעת לעת צצנדה ולפי זה צריך ליישב סוגיא דנדה וספ' ושמאי נמי אית ליה דכל הטמאות כשעת מליאתן והא דמטרה מעת לעת אפילו לקדשים היינו משום דחשיב אשה כצדוקה אי נמי משום צטול פריה ורביה כדאמר התם (דף ג.) וא"ת ולר"מ דמטהר צרה"ר מליא ריעומא מגופה החמירו טפי: **אמר ר' ירמיה משנתנו בשעה עזיה בו.** וא"ת ומאי קושיא

דר"מ אדר' מאיר צדמתני' הא ללא אוקמיה תרומה אחזקה לאו משום דהשתא היא טמאה אלא משום דאיכא חזקה אחרת כנגדה דמוקמינן לגברא צחוקת שלא עירב ולקמן נמי דקאמר היינו טעמא דרבי יוסי העמד טמא על חזקתו ואימא לא טבל צמתני' נמי נימא העמד אדם על חזקת תמוס ציתו ואימא לא עירב ואי הוה אמרינן דחזקה שלא עירב לא חשיב ליה הש"ס חזקה אחי ספיר ומיהו רש"י פ"י לקמן העמד טמא על חזקתו איכא לחומר' איכא ולקולא ליכא אכל צמתני' איכא חזקה דהעמד תרומה על חזקתה ואיכא נמי חזקה לחומר' אדם על חזקת תמוס ציתו ואימא לא עירב וצדכרנן אולינן לקולא והכי נמי י"ל דניחא ליה לשנויי אפי' סבר ר"מ עירובי תמומין דרצנן דהשתא לא מני חזקה לקולא הוה מני למימר דהו עירוב דספיקא דרצנן לקולא משום הכי מוקי מתני' צשני כתי עדיס דלא שייך למימר הכי כיון דאיכא כתי דמפקי ליה מחזקתה ורבה ורבי יוסף אמו לפרושי דברי רבי ירמיה: **בהא רבי יוסי ספק עירובי בשר.** הוה מני למיפריך צהא לימא רבי מאיר ורבי יהודה הרי זה חמר גמל אלא דעדיפא טפי פריך:

נמי נימא העמד אדם על חזקת תמוס ציתו ואימא לא עירב ואי הוה אמרינן דחזקה שלא עירב לא חשיב ליה הש"ס חזקה אחי ספיר ומיהו רש"י פ"י לקמן העמד טמא על חזקתו איכא לחומר' איכא ולקולא ליכא אכל צמתני' איכא חזקה דהעמד תרומה על חזקתה ואיכא נמי חזקה לחומר' אדם על חזקת תמוס ציתו ואימא לא עירב וצדכרנן אולינן לקולא והכי נמי י"ל דניחא ליה לשנויי אפי' סבר ר"מ עירובי תמומין דרצנן דהשתא לא מני חזקה לקולא הוה מני למימר דהו עירוב דספיקא דרצנן לקולא משום הכי מוקי מתני' צשני כתי עדיס דלא שייך למימר הכי כיון דאיכא כתי דמפקי ליה מחזקתה ורבה ורבי יוסף אמו לפרושי דברי רבי ירמיה: **בהא רבי יוסי ספק עירובי בשר.** הוה מני למיפריך צהא לימא רבי מאיר ורבי יהודה הרי זה חמר גמל אלא דעדיפא טפי פריך:

הכא

הודיעך כחו דר' יוסי. דלע"ג דלנינו צעולם לא מיתסר: **להודיעך כחו דר"מ.** דלע"ג דלנינה צעולם וי"ל העמידנה צצין השמשות על חזקתה וקודם לכן טהורה הימה אפי' לא אמרינן חזקה לקולא: **טומאה חמורה.** שניטמא צטומאה המטמאתו מן הטהורה כגון צבא הטומאה: **אכל טומאה קלה.** דרצנן היא ואילו טומאת דברי סופרים

לטמאות אדם כגון אכל חצי פרס אכלין טמאין והצא ראשו ורובו כו' מ"ח דבר הן צצילאות השצת': **ואפילו טבל.** י"ל צו ספק כגון ספק טבל צארבעים סאה שהיה מקוה לפנינו ונמלא חסר ואין לנו ידיעה אס צשעת צצילה היה שלם ואח"כ חסר או לא: **וכן צ' מקוואות.** שאנו צקיאס צח' מהן שלא היו צו מ' סאה מעולם: **ספיקו טהור.** וסתם משנה ר"מ י: **וי' יוסי מטמא.** ולקמן ט' מקשינן דברי יוסי אדר' יוסי: **תחומין דאורייתא.** וספיקא דאורייתא לחומר': **אס אינו יכול להצליעו.** צפרק צילד מעצין' [לקמן

הוה היה מודד ורובה לסיס תחומי העיר ולעשות שס סימן ותנן [שס] אין מודדין אלא צבצל של ג' אמה והגיע לגי' או לגדר משופע ויכול להצליעו צבצל של ג' אמה מצליעו ואף על פי ששופעו מרצה את הדרך ואס היה מודד שיפועו מכאן ועלייתו לעבר השני יס צו ק' או ר' אמות לא איכפת לן הוילי ומשפטו אל שפטו אין יוסר מנ' אמה. ואס אינו יכול להצליעו צבצל של חמש אמה: **צו אמר רבי דוספאי צר רבי ינאי משום ר"מ שפעס שמקדינן צהריס.** לא מצליעו צבצל ארון יוסר מנ' דהתנן אין מודדין אלא צבצל של ג' אמה ולא מודד כל מדורו כמות שהוא צבצל של חמש צקרקע' חלקה דאיכא קטניס של ארבע אמות ואחזין צו צני אדם צצ' ראשי הצבצל התחתון נותן ראש הצבצל כנגד לצו והעליון

כנגד מרגלותיו ומשתכרין בכל ארבע אמות כשיעור חצי קומת אדם. ולשון מקדינן כמו נוקצין דמשה מדת ההר כאלו הו' נקוצ צמקוס מעמד רגלי העליון ונמלא לצו צמקוס שרגליו עומדות עכשיו וכשנותן הצבצל עכשיו כנגד מרגלותיו ה"ל כאלו נותן אותו כנגד לצו צקרקע חלקה כדרך כל המודדין: אין מקדינן צעגלה ערופה.

כצבא למדוד העריס שצציות החלל לידע איזו היא קרובה מכוון מודד את ההריס ואת הגאיות כמות שהן ואף על פי שהמדורון מרצה את המדה ומרחיק את העיר: וכן צתמוס ערי מקלט דקיי"ל כס שעהיר קולעת כך תחומה קולט: **שמעתי.** ר' מאיר קאמר ליה. ושמעתי איכא למימר שמעתי מרצותי ולדידיה לא ס"ל: **נגע צאה.** צאדם אחד: ר"מ מטרה. דאמר אוקמיה אחוקי' ואתמול חי היה. אלמא צספיקא דאורייתא ואיכא חזקה לקולא אולי ר"מ צתר חזקה ומתני' נמי ניזיל צתר חזקה ומעיקר' כי אגחה התם טהורה הו'י: **כל צין השמשות.** מתחילתו ועד סופו דודאי איטמי מצעוד יוס דתחילת צין השמשות מערב צצת הו'י: **צהא לימא בו.** הא ודאי מצעוד יוס איטמי ומתני' קמני מצעוד יוס אין עירובו עירוב דברי הכל: **אחא אומרם מצעוד יוס בו.** וצהא פליגי ר' יוסי סבר אוקי מרי לצהדי מרי ואוקי תרומה אחזקה קמיימא וכי אגחה טהורה הו'י רבי מאיר סבר כיון דאיכא כתי דמפקע ליה מחוקיה צספיקא דאורייתא לא אולינן צתר חזקה אכל צבוט צמוקיה צספיקא דאורייתא לא אולינן דאיכא למימר השתא הו' דמיימ:

רצא

(א) מקוואות פ"ב מ"א, (ב) גס מ"ב, (ג) לקמן נח, (ד) צילה לו: סוטה ל:, (ה) לקמן נח, (ו) טהרות פ"ה מ"ז נדה ד, (ז) צצת יג, (ח) לקמן לו: (ט) דף לו, (י) צצ"א: צקרקע, (יא) נמכות יא: (יב) צצ"ל ר' מאיר מטרה וכו' צספר נודע ציהודה ח"א סוף ס' סה דף טע"ד ע"ש וכו' צס"י, (מ) צצוספתא שס,

הגהות הב"ח

(א) גב' משנתנו צבשהיה:

גליון הש"ס

גב' שהיה עליה שרין כל ביהש"ס אי הכי בהא ליבאר ר"מ. תמוה לו דלמאי מוקי שהיה השרין עליה כל ציה"מ לוקי צצשטות דנפל עליה צתון ציה"ש ואין ידעין תמוס שגפלי עליה ל"ש למר אוקמי אחזקה אלא דלא ידעין אס עתה לילה או יוס. וצהא ספיר אמר ר' יוסי דספק עירוב כמר וכו' אי עמי:

מוסף רש"י

שמעתי שמקדינן בהריס. ואין כאלו נוקצין אותן ומודדין דין דנפול לבעט מדת מדורו דמאיר צבמלא שמודדין אותו צבצל של ד' אמות והתחתון מניח את החבל כנגד לצו והעליון כנגד מרגלותיו ומתמטע מדורו של כל ד"ח חצי קומת אדם (לקמן נח). מפני שהן של תורה. שמדידמן מן המורה הלך לא משעינן צו מדי אלא מודדין הריס וגאיות צקרקע חלקה (לקמן נח).

רב ניסים גאון

אין מקדינן לא בעגלה ערופה ולא בעיר מקלט. עגלה ערופה הוא שכתוב וברדו אל העירם אשר סביבות החלל. ועיר מקלט הוא ששנינו בפרס אלו היו הגולין כשם שהעיר קולטת כך תחומה קולט. והיו מדקדינן במדידת העיר הקרובה אל החלל. ובתחתון ערי מקלט לא היו מקדינן מפני שהן מן התורה. ושפא יוסיפו על השיעור הקצוב להם.